

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 711/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, Mlynská 28, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/55/2022 z 24. októbra 2023 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/34/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označenými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov domáhala náhrady škody na zdraví proti žalovanej Allianz – Slovenskej poisťovni, a. s. Okresný súd rozsudkom č. k. 29C/59/2021-114 z 20. júna 2022 žalobu zamietol. Žalovaný nárok pozostával z náhrady škody za ublíženie na zdraví v súvislosti s dopravnou nehodou. Sťažovateľka ako chodkyňa prechádzala cez vyznačený priechod pre chodcov, kde došlo k zrážke medzi ňou a jazdnou súpravou traktora s vlečkou.
3. Okresný súd vo svojom rozsudku poukázal na to, že sťažovateľka aj v konaní na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 9C/9/2021 si za rovnakých skutkových okolností uplatnila nárok na náhradu škody z titulu bolestného. Tento nárok bol zamietnutý a rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/32/2021. Tieto rozhodnutia vychádzali zo skutočností, ktoré sú nemenné aj v tomto prípade a z ktorých vyplýva, že jedinou príčinou poškodenia zdravia sťažovateľky pri dopravnej nehode bolo jej konanie pri prechádzaní cez vyznačený priechod pre chodcov v stave ťažkej opitosti, keď nesprávne zareagovala na prichádzajúcu jazdnú súpravu.

Okresný súd nevykonával navrhované dôkazy – výsluch svedkyne a znalca z dôvodu hospodárnosti konania.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie okresného súdu podľa § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V napadnutom rozsudku zhrnul skutkové okolnosti, z ktorých v podstatnom vyplynulo, že sťažovateľka utrpela pri dopravnej nehode zranenia, následkom ktorých je jej sťažené spoločenské uplatnenie ohodnotené na 940 bodov. Sťažovateľka bola v rámci priestupkového konania uznaná vinnou z porušenia povinnosti vyplývajúcej z § 53 ods. 3 a 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), čím spáchala priestupok proti bezpečnosti a plynulosti premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) uvedeného zákona. Odvolací súd ďalej zhrnul závery vyplývajúce z výsluchu svedkyne, sťažovateľky aj vodiča. Tiež uviedol, že z vypracovaného znaleckého posudku vyplýva, že vodič traktora viedol jazdnú súpravu primeranou rýchlosťou, reagoval včas a technicky správne. Naproti tomu sťažovateľka nezvolila správnu techniku prechádzania naprieč vozovkou, čoho následkom bola jej kolízia s jazdnou súpravou.

5. Vo vzťahu k nevykonaným dôkazom krajský súd uviedol, že výsluch svedkyne a znalca po štyroch rokoch od nehody nepovažoval za dôvodný, pretože vzhľadom na časový odstup by nepriniesol jasnejšie závery o udalosti.

6. Odvolací súd uviedol, že nárok sťažovateľky odvíjajúci sa od objektívnej zodpovednosti spočívajúcej v prevádzke motorového vozidla bol v trestnom konaní riadne vyvrátený. Uvedené bolo následne potvrdené v rámci priestupkového konania.

7. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa nevypočutia znalca z dôvodu, že podľa sťažovateľky zo znaleckého posudku nevyplýva skutočnosť, že by pri dopravnej nehode vytvorila náhlu prekážku na ceste, krajský súd konštatoval, že znalec vo svojom posudku dospel práve k opačnému záveru. V tejto súvislosti tiež dodal, že sťažovateľka bola riadne právne zastúpená a mala možnosť namietat' závery znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný pre účely trestného konania, ale neurobila tak.

8. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky podané podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP zamietol. K námietke, že krajský súd sa nevysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľky, najvyšší súd uviedol, že odvolací súd sa dostatočne primeraným spôsobom vyjadril k nosným právnym záverom o výlučnom zavinení sťažovateľky pri vzniku škody na jej zdraví. Odvolací súd poukázal na konkrétne závery znaleckého posudku, podľa ktorého pri zohľadnení všetkých faktorov to bola práve sťažovateľka, ktorá vytvorila nebezpečnú prekážku na ceste, a že kolízna situácia bola spôsobená technikou chôdze a stavom sťažovateľky. Ďalej najvyšší súd citoval z tých častí rozsudku krajského súdu, ktoré boli reakciou na námietky týkajúce sa objektívnej zodpovednosti a vykonaného dokazovania.

9. Najvyšší súd uzavrel, že z častí, na ktoré aj sám v bode 15 odôvodnenia poukázal, vyplývajú jednoznačné úvahy krajského súdu, na základe ktorých dospel k záveru o potvrdení rozsudku okresného súdu. Okrem toho uviedol, že ak sa aj sťažovateľka so závermi prijatými v rámci konania na odvolacom súde (ale aj súde prvej inštancie) nestotožňuje, samo osebe to nie je dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10. I keď dovolací súd nevykonáva dokazovanie a je viazaný už zisteným skutkovým stavom, zaujal stanovisko aj k námietke sťažovateľky, podľa ktorej znalec vo svojom posudku nezohľadňoval okolnosť, že na priechod pre chodcov vstúpila už 1,9 metra pred samotným jazdným pruhom traktora, resp. že znalec sa zaoberal iba momentom, keď sťažovateľka vstúpila priamo do jazdného pruhu traktora. Tiež v tomto kontexte namietala, že sudy nižších inštancií nezohľadnili to, že zo znaleckého posudku vyplynulo, že ak by jazdná súprava išla nižšou rýchlosťou (24 km/hod), ku kolízii by nemuselo dôjsť. Najvyšší súd záver sťažovateľky vo vzťahu k eventuálnej nižšej rýchlosti označil za hypotetický. Znalec takú okolnosť síce v znaleckom posudku uviedol, ale iba príklad toho, kedy by bolo možné kolízii ešte predísť. Zároveň však uviedol, že vodič traktora mohol ísť aj stále povolenou rýchlosťou 50 km/h (reálne 36 – 37 km/h) a že jeho technika jazdy ako aj reakcia na situáciu boli správne. Pokiaľ teda sťažovateľka namietala predčasnosť prijatia záverov znaleckého posudku vypracovaného pre účely trestného konania v civilnom konaní a poukázala na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 184/2023, dovolací súd uviedol, že znalecké dokazovanie nevychádzalo z dvoch alternatívnych dejov ani že by sa konajúce sudy nevenovali problematike primeranej rýchlosti či podmienkam vzniku náhlej prekážky. V tejto súvislosti najvyšší súd v bode 20.2 poukázal na relevantné závery o primeranej rýchlosti a všetkých vonkajších faktoroch, ako aj na možnosti prechodu sťažovateľky cez priechod pre chodcov. V závere tejto časti dovolací súd konštatoval, že sudy nižších inštancií správne vyhodnotili nadbytočnosť opätovného vylúču znalca.

11. V časti namietajúcej viazanosť rozhodnutím v priestupkovom konaní dovolací súd odkázal na rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/97/2022, v ktorom sa k danej problematike vyjadril a v ktorom si sťažovateľka uplatňovala nárok na bolestné a úhradu liečebných nákladov. Na tomto mieste najvyšší súd zopakoval, že podľa § 441 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) výlučne sťažovateľka zapríčinila vznik škody, a je teda povinná ju znášať výhradne sama. Uvedený záver nie je založený výhradne na administratívnom konaní, ale je preukázaný aj znaleckým posudkom predloženým v civilnom sporovom konaní. Vzhľadom na to, že v priestupkovom konaní došlo k vydaniu rozhodnutia v zmysle § 193 CSP, boli ním všeobecné sudy viazané.

12. Pokiaľ sťažovateľka namietala aj neaplikovanie § 427 OZ, najvyšší súd uviedol, že námietka o nesprávnom právnom posúdení nezakladá vadu znátočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd zároveň ale v bode 30.1 napadnutého rozsudku poukázal na závery rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/97/2022, v ktorom uviedol, že sudy nižších inštancií správne poukázali na to, že pokiaľ sa preukáže výhradné zavinenie poškodeného, ustanovenia § 427 a § 428 OZ sa neaplikujú, ak ide o škodu, ktorá vznikla ako dôsledok dopravnej nehody.

13. Sťažovateľka nesprávne právne posúdenie a odklon od rozhodovacej praxe videla v posúdení objektívnej zodpovednosti za škodu, resp. namietala, že odvolací súd neaplikoval § 427 OZ z dôvodu, že sťažovateľka bola uznaná za vinníčku nehody, čím mala byť zároveň vyvrátená skutočnosť, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla. Poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu R 3/1984 a R 20/1975. Uviedla, že predpokladom zodpovednosti za škodu v danom prípade nie je protiprávne konanie škodcu a následne príčinná súvislosť medzi týmto protiprávnym konaním a škodou, ale len okolnosť spočívajúca v osobitnej povahe prevádzky motorového vozidla. Podľa názoru sťažovateľky zo znaleckého posudku vyplýva, že vodičovi nevytvorila náhlu prekážku, nevstúpila do jeho jazdnej dráhy zo zakrytého výhľadu, a teda bola

zachovaná objektívna možnosť zabrániť škode vynaložením všetkého úsilia, ktoré možno požadovať (napr. aj nižšia rýchlosť).

14. V súvislosti s uvedeným namietaným nesprávnym právnym posúdením najvyšší súd odkázal na body 20.1 a 20.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorých vyplýva, že zo znaleckého posudku jasne vyplýva, že jedinou príčinou vzniku škody na zdraví bolo konanie sťažovateľky. Preto nie sú namieste jej úvahy, že zodpovednosť za škodu je potrebné pomerne rozdeliť.

15. V kontexte námietky, že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s osobitnou povahou prevádzky vozidla, dovolací súd odkázal na skoršie rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/97/2022, v ktorom poukázal na to, že z rozhodnutia R 83/1983 vyplýva, že zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku za spôsobenú škodu vyplývajúcu z § 427 OZ nie je bezvýnimčná. Občiansky zákonník pripúšťa v prospech prevádzateľa dva liberačné dôvody, preukázaním ktorých sa prevádzateľ môže čiastočne alebo úplne zbaviť zodpovednosti. Podľa § 428 OZ prevádzateľ sa zbaví zodpovednosti len v prípade, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré nemajú pôvod v prevádzke. Prevádzateľ motorového vozidla sa oslobodí od zodpovednosti, ak dokáže, že škode sa nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Škoda musí byť, ako to vyplýva z § 428 OZ, vždy neodvratiteľná objektívne. To znamená, že škodu za daných pomerov nemohol odvrátiť nielen ten-ktorý prevádzateľ, ale ani žiaden iný na jeho mieste. Prevádzateľ sa môže zbaviť zodpovednosti aj v prípade, ak je škoda spôsobená zavinením poškodeného. Občiansky zákonník zavinenie poškodeného v § 427 a nasledujúcich síce výslovne ako osobitný liberačný dôvod neupravuje, avšak treba tu vychádzať z toho, že § 441 OZ sa musí s ohľadom na svoju všeobecnú povahu uplatniť aj v tomto osobitnom prípade zodpovednosti. Napokon treba poukázať aj na to, že § 441 OZ je systematicky zaradený do šiestej časti druhej hlavy tretieho oddielu pod marginálnou rubrikou „Spoločné ustanovenia o náhrade škody“.

16. Napokon najvyšší súd zhodnotil (rovnako ako v konaní sp. zn. 5Cdo/97/2022), že krajský súd sa vo svojich právnych záveroch od praxe dovolacieho súdu neodklonil. V tejto súvislosti dovolací súd tiež zdôraznil, že § 427 ods. 1 OZ síce garantuje objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú osobami vykonávajúcimi dopravu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky, a to bez ohľadu na zavinenie osoby, ktorá škodu spôsobila, avšak § 441 OZ pamätá na zavinenie poškodeného. Preto s poukazom na uvedené závery možno zotrvať na konštatovaní, že ak bolo zavinenie poškodeného výlučnou príčinou škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, prevádzateľ sa zbaví celkom zodpovednosti za škodu v plnom rozsahu a škodu si nesie sám poškodený, tak ako to je v prejednávanej veci. Okrem toho najvyšší súd poukázal na to, že tieto závery vyplývajú aj z jeho rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/335/2020, ktoré za ústavne konformné označil aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 184/2023.

II.

Argumentácia sťažovateľky

17. Napadnuté rozsudky odvolacieho a dovolacieho súdu považuje sťažovateľka za nedostatočne odôvodnené.

18. Podľa sťažovateľky konajúce súdy prijali povrchný záver o vytvorení náhlej prekážky z jej strany, nezohľadnili možnosti vodiča zaregistrovať jej pohyb už skôr, ktorý mal výhľad aj na okolie dotknutého priechodu pre chodcov, mohol teda pohyb sťažovateľky spozorovať včas,

pred sťažovateľkou prechádzala priechodom aj iná osoba, vodič napriek tomu nezvýšil svoju opatrnosť. V súvislosti s nálezom sp. zn. III. ÚS 184/2023 poukazuje na ústavnoprávny rozmer spôsobu hodnotenia dôkazov, ak súdy prevezmú závery trestného konania, pričom iným okolnostiam majúcim na rozhodnutie vplyv nevenujú pozornosť.

19. Odvolací súd a ani dovolací súd neaplikovali na vec § 427 OZ, dôvodiac výlučnou zodpovednosťou sťažovateľky za škodu. To odporuje praxi dovolacieho súdu (R 3/1984), v zmysle ktorého predpokladom zodpovednosti za škodu podľa § 427 a nasl. OZ nie je protiprávne konanie škodcu a následná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou. Predpokladom je len osobitná okolnosť spočívajúca v osobitej povahe prevádzky motorového vozidla a vyvolanie škody, súdy nesprávne interpretujú § 427, § 428 v spojení s § 441 OZ. V danom prípade škoda na zdraví sťažovateľky bola vyvolaná práve osobitou povahou prevádzky dopravného prostriedku, preto je na mieste aplikovať § 427 OZ, a nie § 428 OZ. Ak škoda nebola spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke, bolo nutné skúmať, či prevádzkovateľ motorového vozidla mohol v zmysle § 428 druhej vety OZ zabrániť škode pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať, uvedené zaťažuje žalovaného a neunesenie dôkazného bremena v tomto ohľade má za následok, že prevádzateľ sa zodpovednosti nezbaví. Odvrátenie škody je pritom objektívnou kategóriou. Zo znaleckého posudku pritom jasne vyplynulo, že vodič mohol škode zabrániť, ak by šiel rýchlosťou 24 km/h. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že sťažovateľka nevytvorila vodičovi náhlu prekážku, nevstúpila do jeho jazdnej dráhy zo zakrytého výhľadu a pod. Bola teda zachovaná objektívna možnosť zabrániť škode vynaložením všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k rozsudku krajského súdu je rovnaká, akú použila v dovolacom konaní, kde prípustnosť dovolania odvodzovala od dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

21. Aj keď najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok bolo pre ňu dostupným prostriedkom ochrany jej práv a ústavný súd bude posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľke domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľka napokon ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní.

22. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z už uvedených dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej neprípustnosť.

23. Vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľka cyklicky v rámci viacerých civilných sporových konaní, ako aj v konaniach

pred ústavným súdom predostiera totožnú argumentáciu, v rámci ktorej sa pokúša preniesť zodpovednosť za poškodenie jej zdravia na vodiča traktora, prípadne sa snaží domôcť finančnej náhrady. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že všetky otázky načrtnuté aj v aktuálnej ústavnej sťažnosti už boli na všetkých úrovniach súdneho systému riadne a vyčerpávajúco zodpovedané.

24. Dovolací súd poukázal na okresným súdom ustálený skutkový stav, ktorý vychádzal zo záverov priestupkového konania a zo znaleckého posudku, dôkazy boli vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti a z nich vyvedené skutkové závery neboli nelogické, protirečivé ani nepreskúmateľné, čím sa nejavili ako zasahujúce základné právo sťažovateľky na spravodlivý proces.

25. Ústavný súd poukazuje na časť rozsudku dovolacieho súdu (20.1), ktorý sa jasne vysporiadal so závermi nálezu sp. zn. III. ÚS 184/2023, na ktoré sťažovateľka nereflektuje, iba konštatuje, že tam uvedený spôsob zisťovania skutkového stavu mal byť uplatnený aj v jej prípade. Najvyšší súd pritom z pohľadu ústavného súdu jasne vysvetlil odlišnosť prejednávanej veci od veci sp. zn. III. ÚS 184/2023, kde ani zo záverov trestného konania nevyplývalo, že by poškodená vytvorila náhlu prekážku vodičovi, čo konajúce súdy nevzali do úvahy.

26. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu dovolací súd zaujal odôvodnené stanovisko, že konajúce súdy posúdili prejednávajúcu vec v zmysle § 427 OZ. V tomto prípade je možné zbaviť sa zodpovednosti aj v zmysle § 441 OZ, ako to konštatoval aj dovolací súd, a uvedené právne posúdenie bolo akceptované aj ústavným súdom vo veci sp. zn. III. ÚS 184/2023: „32. Rovnako judikatúra potvrdzuje právne posúdenie zo strany okresného súdu v tom, že ak je dôvodom oslobodenia prevádzkovateľa motorového vozidla spod zodpovednosti za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka výlučné zavinenie poškodeného, potom sa nepoužije ustanovenie § 428 druhá veta, t. j. netreba skúmať, či prevádzkovateľ preukázal, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. V takom prípade totiž ide o chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a okolnosťou, za ktorú prevádzkovateľ objektívne zodpovedá, teda ide o odlišný dôvod zbavenia sa zodpovednosti za škodu, ako je uvedený v § 428 druhej vete Občianskeho zákonníka (pozri napr. rozhodnutie Nejvyššího soudu České republiky vo veci sp. zn. 25Cdo/3807/2014)“. Totožné závery prešli rovnakom testom ústavnosti aj v konaní ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 242/2024 (nárok sťažovateľky na bolestné, pozn.).

27. Sťažovateľka opakovane namieta, že škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke vozidla, teda ide o prípad zodpovednosti podľa § 428 OZ. K uvedenej námietke sa ústavný súd už podrobne vyjadril v uznesení sp. zn. IV. ÚS 242/2024 z 15. mája 2024 (body 17 a 18) a tam uvedené závery, ktoré sú sťažovateľke dobre známe, sú plne aplikovateľné aj v aktuálnom prípade.

28. Ústavný súd nepovažuje za účelné znova opakovať všetky relevantné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ale po ich preskúmaní konštatuje, že najvyšší súd aj vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu a tvrdeného odklonu od rozhodovacej praxe celkom jasne definoval dôvody, pre ktoré nie je dovolanie v tejto časti prípustné.

29. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Rozsudok najvyššieho súdu s prihliadnutím na dovoláciu argumentáciu

je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle dovolacieho súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozhodnutia.

30. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu